

blev man af Nødvendighed drevet over paa en aldeles fri Kornindsørsel. Da Stænderne vare samlede i Estraadret 1846, indkom der til de roeskildste Stænder et Andragende fra en meget sagkyndig Mand, den daværende Fattigdirecteur Sager her i Kjøbenhavn, som androg paa det, der dengang blev opnaaet, skjøndt hans Andragende ikke fuldstændig blev opfyldt, idet han nemlig androg paa at ophæve Indførselstolden baade paa formalede og uformalede Kornvarer; det første Punkt blev opgivet af Grunde, som jeg senere skal komme til, navnlig af Hensyn til den da bestaaende Indførselsconsumtion, hvorimod de daværende roeskildste Stænder indstillede til Regjeringen, at Tolden paa uformalede Kornvarer maatte hæves. Regjeringen fandt, at denne Sag under de daværende høje Kornpriser fortjente Opmærksomhed og burde fremmes, hvilket ogsaa skete med en saadan Hurtighed, at den forelagde Udfast desangaaende baade for de slesvigiske og de jydske Stænderforsamlinger, der dengang vare de eneste, som stode tilbage, og uagtet den slesvigiske Forsamling paa Grund af indtraadte Omstændigheder ikke fik afgivet Betænkning over denne Sag, og uagtet Sagen ikke havde været forelagt for den holsteenske Stænderforsamling, saa fandt Regjeringen dog i samtlige Forhold — ogsaa vel i den Omstændighed, at der i Götting, som allerede dengang var toldforbundet med Holsteen, var indført fri Kornindsørsel — Anledning til at fremme Sagen med en saadan Hurtighed, at der, skjøndt de ylborgske Stænders Betænkning over Sagen først var afgivet den 3. Decbr., allerede den 9. Decbr. af Regjeringen blev udfærdiget en provisorisk Placat, hvorved Indførselstolden blev ophævet paa uformalede Kornvarer, og blev noget nedsat paa formalede. Denne Fremgangsmaade, som man paa sit Sted vil finde oplyst i Collegialtidenden, har idetmindste for mit Vedkommende ikke lidet bidraget til at fremkalde Tanken om, at Regjeringen ogsaa ved denne Leilighed vilde inødefomme og fremme den paagjældende Sag. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at der siden den Tid er indtraadt adskillige Forhold, der tale for, at vi gaae videre, end man gik i 1846. Consumtionen er ophævet, og hvilken Betydning man tillagde Consumtionen med Hensyn til den væsentligste

Gjenstand, hvorom der er Spørgsmaal, skal jeg tillade mig at oplyse. Tolden for Hvedemeel var dengang ansat til 9 Mk. pr. 100 Pd.; for Tiden er den 1 Rbd. 24 Sk. I det paaberaabte Andragende fra Directeur Sager blev det opgivet, at Consumtionen laa i denne Told med 91 Sk og Beskyttelsen for Møllerne med 21 Sk; altsaa er den væsentligste Deel af den Toldsum, som dengang blev fastholdt, oprundet i Consumtionen. Det var jo ogsaa Hensigten dengang, da Consumtionen blev hævet, at den derved indtraadte Lettelse skulde komme Consumenterne, Forbrugerne tilgode, og uagtet det er en almindelig Formening, at dette ikke har fundet Sted i noget væsentligt Omfang, saa vil jeg dog ikke sige, at de Mand, der knyttede denne Forventning til Consumtionens Ophævelse, ere blevne skuffede; thi det vil først i Tidens Længde kunne vise sig. I det første Øieblik tilfalder en saadan Afgiftsophævelse Producenten eller den, der affætter Varerne, og det er først i Tidens Længde, at Lettelsen kan komme til at tilfalde Consumenterne; men der er Intet, som mere bidrager til at flette Consumenterne Lettelsen, end naar man udvider Markedets Forsyning. Jo flere Concurrenter der bliver derved, at man samtidigt med Skattelettelsen drager flere Producenter ind paa Markedet, desto større Sandsynlighed er der for, at Lettelsen kommer Forbrugerne tilgode. Derfor er der unægteligt i Consumtionens Ophævelse en væsentlig Grund til nu, da de øieblikkelige Forhold opfordre dertil, at gaae ind paa en Revision af denne Deel af vor Beskatning. Der er ogsaa et andet Forhold, som man maa tage Hensyn til. Efterhaanden som vort Land ved de forbedrede Communicationsmidler og saamange andre Forhold med Hensyn til sin Affætning bliver draget mere over imod Vest, saa at Landets Producter faae en rigere Udstrømning til det store derværende Marked, gjør der sig ogsaa en naturlig Trang gjældende til at supplere det indenlandske Forbrug ved Indførsel fra de Lande, der ligge øst for os, og jo mere vi altsaa paa forskjellig Maade have søgt at fremme Udførselen mod Vest, destomere Opfordring er der ogsaa for os til at give Indførselen fri. Jeg holder mig derfor ogsaa